

CONCERT

CICLE TEATRE PRINCIPAL DE PALMA

N.6

Orquestra Simfònica Illes Balears

Obres de
Jacques Offenbach,
Maurice Ravel,
Ígor Stravinski
i Claude Debussy

Narració Nigel Carter
Director Pablo Mielgo

Entrades
Taquilles Teatre Principal
de Palma
www.simfonicadebalears.com

18.04.2024

20.00H

 Govern de les
Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

 FEDERACIÓ
d'ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

 CASTELL BON CLARET

 Teatre
Principal

 CONSELLERIA
de TURISME,
CULTURA
I ESPORTS

 AETIB

 Illes Balears

 El Corte Inglés

Programa

65' **La Vie Parisienne, Obertura**
J. Offenbach

Bolero, fragments

M. Ravel

Pavane pour une infante défunte, fragment

M. Ravel

La consagració de la primavera, fragments

I. Stravinsky/McPhee

Prélude à l'après-midi d'un faune, fragment

C. Debussy

Daphnis et Chloé, suite 2, fragment

M. Ravel

Orfeu als inferns, Obertura (Can-can)

J. Offenbach

Narrador, Nigel Carter

Director, Pablo Mielgo

Orquestra Simfònica Illes Balears

Concert sense pausa

París, mon amour

Pere Estelrich i Massutí

El programa del concert d'avui té aires parisencs. Amb la música que escoltarem al llarg de la sessió, ens podem transportar, mentalment, és clar, a la capital francesa. I és que totes les obres que interpretarà la Simfònica foren escrites o bé a París o, si més no, a indrets de França.

De fet, el que ens proposa avui la Simfònica és una antologia de fragments musicals que bé poden explicar què era el que sonava als teatres francesos en la segona meitat del segle XIX. Ens trobarem amb partitures d'Offenbach, Ravel, Debussy i Stravinski.

Offenbach. D'aquest compositor podrem escoltar dues obertures, les dues prou conegudes, tot i que la segona té un dels moments musicals més populars de l'autor: ens referim al famós cancan de l'opereta *Orphée aux enfers* ('Orfeu als inferns'), en la qual Offenbach retrata amb ironia i molt sentit de l'humor el mite d'Orfeu, el músic mitològic que amb els sons de la seva lira va tenir l'oportunitat de poder treure del més enllà la seva estimada Eurídice. Abans, a *La vie parisienne*, el compositor ens mostra, de manera còmica, els salons parisencs de la seva època.

Ravel. De la música de Maurice Ravel podem dir moltes coses; ara bé, ens centrarem a comentar les tres obres que apareixen en el programa.

Començarem amb el Bolero, una peça que s'estrenà com a ballet a l'Òpera de París el mes de novembre de 1928. L'èxit fou important des del primer moment, ja que la ballarina protagonista era la famosa, en aquell moment, Ida Rubinstein, a qui anava dedicada l'obra i qui havia estat l'encarregada de contactar amb el compositor, de qui era amiga i mecenes.

En principi, Ravel no pensà en una obra original, sinó a orquestrar algunes peces d'Albéniz, però per un tema de drets d'autor es decidí per una melodia original que va combinar amb ritmes de caràcter espanyol, com el fandango, primera idea, o el bolero, idea definitiva.

La versió orquestral de l'obra, sense dansa, fou estrenada a París com a peça de concert, el gener de 1930, amb Ravel dirigint l'Orquestra dels Concerts Lamoureux, que havia fundat Charles Lamoureux. La llegenda diu que en aquesta funció una persona s'aixecà de la butaca i exclamà «Aquest compositor és un foll!», i Ravel contestà «Vostè és l'única persona que ha entès aquesta música».

Del Bolero passarem a la Pavane pour une infante défunte, pensada inicialment per a piano sol com a exercici de conservatori quan Ravel estudiava amb Fauré; era l'any 1899, tot i que el mateix compositor la traspassà a orquestra onze anys més tard.

Aquesta infanta del títol no és ningú en concret; ara bé, vol mostrar els moviments d'una princesa espanyola, inventada, passejant per les sales d'un palau imaginari, movent-se com si ballàs una pavana, una dansa que va tenir molta popularitat en el Renaixement i primer barroc.

Del mateix compositor, la Simfònica interpretarà *Daphnis et Chloé*, una obra que té una estructura de ballet, tot i que el compositor la va titular *Symphonie choréographique* ('simfonia coreogràfica'). L'argument està agafat de l'obra de teatre que l'escriptor grec Longus va escriure sobre els amors del cavaller Dafnis vers la pastora Chloé, cap enllà el segle III aC. Situada a l'illa de Lesbos, a l'obra hi ha diverses referències a l'erotisme. Durant el concert no sentirem tota la peça completa, sinó uns fragments que Ravel seleccionà i convertí en una Suite.

Stravinski. Del compositor rus, però considerat francès, ens acostarem a la seva obra magna, *La consagració de la primavera*, en la versió que en feu Jonathan McPhee. Aquesta obra, concebuda com un ballet, fou estrenada a París, amb coreografia de Vaslav Nijinsky l'any 1913, pels Ballets Russos, una companyia que havia nascut el 1907 a Rússia, tot i que després s'independitzà i s'instal·là a París primer i més tard a Montecarlo, sempre tenint com a empresari Sergei Diaghilev, un visionari que va comanar projectes artístics arriscats que han passat a la història, com aquesta partitura en la qual Stravinski mostra diferents episodis que descriuen un ritual pagà de primavera. Ell mateix va escriure: «Em vaig inspirar en una escena en la qual els savis ancians de temps remots estan asseguts en cercle i observen la dansa que precedeix la mort de la jove que s'ofereix com a sacrifici al déu de la primavera, amb l'objectiu de guanyar la seva benevolència».

Quan s'estrenà *La consagració de la primavera*, el públic va enfrontar-se entre si: uns defensant l'obra, altres criticant-la. La nit de l'estrena, fins i tot, hi va haver violència i no només verbal, també física. Entre els assistents, hi havia compositors com Maurice Ravel, Claude Debussy i Camille Saint-Saëns. Els dos primers, a favor de la partitura i el tercer, en contra. A la primera representació hi anà gent, sense omplir el teatre; ara bé, la controvèrsia feu que els altres dies es posàs el cartell de «No hi ha entrades», ja que tot París ho va voler veure.

Debussy. *Prélude à l'après-midi d'un faune* no fou concebuda com a ballet, sinó que l'estrena va tenir lloc a París el 1894 com a peça de concert, tot i que, devuit anys després, el visionari Diaghilev la convertí en obra per a la dansa, que en la seva primera representació també escandalitzà part del públic, pel seu atreviment sensual.

Aquest *Prélude* fou absolutament innovador, pel tractament orquestral que en fa el compositor, però sobretot per com tracta el so de la flauta; de fet, Pierre Boulez en va escriure: «La flauta del faune va portar aires nous a l'art de la música».

París, mon amour

Pere Estelrich i Massutí

El programa del concierto de hoy tiene aires parisienses. Con la música que escucharemos a lo largo de la sesión, nos podemos transportar, mentalmente, está claro, a la capital francesa. Y es que todas las obras que interpretará la Sinfónica fueron escritas o bien en París o, cuando no, en

lugares de Francia.

De hecho, lo que nos propone hoy la Sinfónica es una antología de fragmentos musicales que bien pueden explicar qué era lo que sonaba en los teatros franceses en la segunda mitad del siglo XIX. Nos encontraremos con partituras de Offenbach, Ravel, Debussy y Stravinsky.

Offenbach. De este compositor podremos escuchar dos aperturas, las dos bastante conocidas, a pesar de que la segunda tiene uno de los momentos musicales más populares del autor: nos referimos al famoso cancan de la opereta *Orphée aux enfers* ('Orfeo a los infiernos'), en la que Offenbach retrata con ironía y mucho sentido del humor el mito de Orfeo, el músico mitológico que con los sonidos de su lira tuvo la oportunidad de poder sacar del más allá su estimada Eurídice. Antes, a *La vie parisienne*, el compositor nos muestra, de manera cómica, los salones parisienses de su época.

Ravel. De la música de Maurice Ravel podemos decir muchas cosas; ahora bien, nos centraremos en comentar las tres obras que aparecen en el programa.

Empezaremos con el *Bolero*, una pieza que se estrenó como ballet en la Ópera de París el mes de noviembre de 1928. El éxito fue importante desde el primer momento, puesto que la bailarina protagonista era la famosa, en aquel momento, Ida Rubinstein, a quien iba dedicada la obra y que había sido la encargada de contactar con el compositor, de quién era amiga y mecenas.

En principio, Ravel no pensó en una obra original, sino a orquestar algunas piezas de Albéniz, pero por un tema de derechos de autor se decidió por una melodía original que combinó con ritmos de carácter español, como el fandango, primera idea, o el bolero, idea definitiva.

La versión orquestal de la obra, sin danza, fue estrenada en París como pieza de concierto, en enero de 1930, con Ravel dirigiendo la Orquesta de los Conciertos Lamoureux, que había fundado Charles Lamoureux. ¡La leyenda dice que en esta función una persona se levantó de la butaca y exclamó «Este compositor es un loco!», y Ravel contestó «Usted es la única persona que ha entendido esta música».

Del *Bolero* pasaremos a la *Pavane pour une infante défunte*, pensada inicialmente para piano solo como ejercicio de conservatorio cuando Ravel estudiaba con Fauré; era en 1899, a pesar de que el mismo compositor la traspasó a orquesta once años más tarde.

Esta infanta del título no es nadie en concreto; ahora bien, quiere mostrar los movimientos de una princesa española, inventada, paseando por las salas de un palacio imaginario, moviéndose cómo si bailara una pavana, una danza que tuvo mucha popularidad en el Renacimiento y primer Barroco.

Del mismo compositor, la Sinfónica interpretará *Daphnis et Chloé*, una obra que tiene una estructura de ballet, a pesar de que el compositor la tituló *Symphonie choréographique* ('sinfonía coreográfica'). El argumento está cogido de la obra de teatro que el escritor griego Longus escribió sobre los amores del caballero Dafnis hacia la pastora Chloe, hacia allá el siglo III a. C. Situada en la isla de Lesbos, en la obra hay varias referencias al erotismo. Durante el concierto no oiremos toda la pieza completa, sino unos fragmentos que Ravel seleccionó y convirtió en una Suite.

Stravinsky. Del compositor ruso, pero considerado francés, nos acercaremos a su obra magna, *La consagración de la primavera*, en la versión que hizo Jonathan McPhee.

Esta obra, concebida como un ballet, fue estrenada en París, con coreografía de Vaslav Nijinsky en 1913, por los Ballets Rusos, una compañía que había nacido en 1907 en Rusia, a pesar de que después se independizó y se instaló en París primero y más tarde en Montecarlo, siempre teniendo como empresario Sergei Diaghilev, un visionario que encargó proyectos artísticos arriesgados que han pasado a la historia, como esta partitura en la que Stravinsky muestra diferentes episodios que describen un ritual pagano de primavera. Él mismo escribió: «Me inspiré en una escena en la que los sabios ancianos de tiempos remotos están sentados en círculo y observan la danza que precede la muerte de la joven que se ofrece como sacrificio al dios de la primavera, con el objetivo de ganar su benevolencia».

Cuando se estrenó *La consagración de la primavera*, el público se enfrentó entre sí: unos defendiendo la obra, otros criticándola. La noche del estreno, incluso, hubo violencia y no solo verbal, también física. Entre los asistentes, había compositores como Maurice Ravel, Claude Debussy y Camille Saint-Saëns. Los dos primeros, a favor de la partitura y el tercero, en contra. A la primera representación fue gente, sin llenar el teatro; ahora bien, la controversia hizo que los otros días se pusiera el cartel de «No hay entradas», puesto que toda París lo quiso ver.

Debussy. *Prélude à l'après-midi d'un faune* no fue concebida como ballet, sino que el estreno tuvo lugar en París el 1894 como pieza de concierto, a pesar de que, dieciocho años después, el visionario Diaghilev la convirtió en obra para la danza, que en su primera representación también escandalizó parte del público, por su atrevimiento sensual.

Este *Prélude* fue absolutamente innovador, por el tratamiento orquestal que hace el compositor, pero sobre todo por cómo trata el sonido de la flauta; de hecho, Pierre Boulez escribió: «La flauta del fauno llevó aires nuevos al arte de la música».

París, mon amour

Pere Estelrich i Massutí

This evening's programme has a Parisian air. With the music we will be listening to, we are travelling –mentally, of course– to the French capital, because all the works that the OSIB will be interpreting were either written in Paris or in France.

In fact, what the OSIB is proposing this evening is a selection of musical fragments that may very well explain what sounded in French theatres during the second half of the 19th century. Thus, we are going to hear scores by Offenbach, Ravel, Debussy and Stravinsky.

Offenbach. We will listen to two Overtures, both quite well-known, though the second presents one of the most popular musical moments by the author –the famous can-can in the operetta *Orpheus in the Underworld*, in which Offenbach portrays (ironically and with very much sense of humour) the myth of Orpheus. This mythological musician had the chance to bring his lover Eurydice from Hell with the sound of his lyre. Before that, *La vie parisienne*, in which the composer comically portrays the Parisian salons of his time.

Ravel. We could say a lot about Maurice Ravel's music, but we will focus on commenting the three works in this evening's programme.

We are starting with *Bolero*, a piece premièred as a ballet at the Paris Opera in November 1928. Success was important from the very first moment, because the starring ballerina was the then famed Ida Rubinstein –to whom not only the work was dedicated, but who had in fact contacted his friend and patron Ravel.

At first, the composer did not think of writing an original work but orchestrating some pieces by Albéniz; however, considering a matter of copyright, he settled on an original melody which he combined with rhythms of Spanish character, like *Fandango* –his first idea– or the *Bolero*, the final one.

The orchestral version of this piece, without dance, premièred in Paris as a concert piece in January 1930, with Ravel conducting the orchestra *Concerts Lamoureux*, founded by Charles Lamoureux. Legend has it that, during the performance, someone stood up and exclaimed: "The composer's lost his mind!", to which Ravel replied: "And you're the only person who's understood this music".

From *Bolero* we go to *Pavane pour une infante défunte*, initially thought for piano only, written as a Conservatory exercise when Ravel studied with Fauré, in 1899. The composer turned it into an orchestra piece eleven years later.

The *infanta* in the title is nobody in particular: Ravel wants to exhibit the movements of a made-up Spanish princess wandering around the halls of an imaginary palace, moving as if she was dancing a Pavane – a very popular dance during the Renaissance and the early Baroque.

By Ravel too, the OSIB is next interpreting *Daphnis et Chloé*, a piece with the structure of a ballet, though the composer entitled it “*Symphonie choréographique*” (choreographic symphony). The plot draws from the theatre play by Greek writer Longus about the love affairs of hero Daphnis and shepherdess Chloé, late in the III century B.C. Located in the island of Lesbos, the piece has references to erotism. During the concert, we are going to listen only to some fragments which Ravel selected himself to compose a Suite.

Stravinsky. The Russian composer may as well have been French. We will approach his masterpiece *The Rite of Spring*, in Jonathan McPhee’s version.

The work was conceived as a ballet and premièred in Paris, with a choreography by Vaslav Nijinsky, in 1913, with the Ballets Russes – a company born in Russia in 1907, that later became independent and settled first in Paris and later in Montecarlo, always led by businessman Sergei Diaghilev. Diaghilev was a visionary who commissioned risky artistic projects that went down in history, like this score in which Stravinsky shows different episodes of a pagan rite of spring. The composer himself wrote: “I was inspired by a scene of some wise old men from ancient times sitting in a circle and observing the dance preceding the death of a young man, who is being offered as a sacrifice to the goddess of Spring to earn her favour”.

When *The Rite of Spring* premièred, the audience was brought to conflict: some defended it, others criticized it. That evening, there was even violence – and not only verbal, but physical too. Amongst the attendees – composers like Maurice Ravel, Claude Debussy and Camille Saint-Saëns. The first two were in favour of the score, and the third was against. After the first show, controversy took everyone to the theatre and the Sold-Out sign hanged from its doors: the whole of Paris wanted to see it.

Debussy. *Prélude à l'après-midi d'un faune* was not written as a ballet. It premièred in Paris in 1894 as a concert piece, but eighteen years later, Diaghilev turned it into a piece for dance, which also shocked part of the audience on its first representation, due to its sensual dare.

This *Prélude* was absolutely innovative, as far as the orchestral treatment is concerned, but even more in relation to the treatment of the sound of the flute. Pierre Boulez wrote that: “The Faunus’ flute breathed a new air into the art of music”.

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo, director d'orquestra de Madrid, és un ciutadà del món amb esperit emprenedor i amb una missió: fer que la música estigui a l'abast de tots. En l'actualitat és director de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) i ha estat contractat per orquestres de tot el món. Estudià al Conservatori Reial de la seva ciutat natal, al Col·legi Reina Sofia i a l'Escola de Música del London Guildhall. A més, creà una xarxa de nombroses amistats musicals entre Berlín i Qatar, Lucerne i Los Angeles, amb músics de renom que ara enriqueixen els programes de concerts de l'OSIB.

Pablo Mielgo ha estat assistent de directors com James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim i Claudio Abbado. Ell dirigeix regularment als grans escenaris d'Europa, com el Wiener Musikverein, als EUA, com el Carnegie Hall de Nova York, a Amèrica Llatina i a l'Orient Mitjà. En estreta col·laboració artística, el madrileny treballa amb orquestres com la Simfònica de Simón Bolívar, the Arena di Verona i la Filharmònica de Qatar, amb artistes com Juan Diego Flórez, les germanes Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin i Radovan Vlatkovic. .

Des de 2005 és director musical i artístic de la Fundació SaludArte, amb l'objectiu de generar un canvi social a través de la música. Pablo Mielgo va promoure diversos esdeveniments musicals amb gran reconeixement internacional, com el Festival Espanya-Veneçuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid em sona", la gira de l'Orquestra Juvenil Iberoamericana per Espanya i els Estats Units, IberOpera i "En viu, connectant el món a través de la música". Col·laborà amb institucions com el Teatre Reial de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema a Veneçuela i la Florida Grand Opera, amb artistes de renom com Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu i Michael Tilson Thomas, entre d'altres.

Pablo Mielgo està especialment dedicat a la promoció de joves talents. Des de 2011, el director artístic de la Filharmònica de Medellín s'esforça per brindar als joves músics accés a l'educació musical, independentment dels ingressos dels pares. A més, el director ha fundat tres orquestres juvenils des de 2003: l'Orquestra Juvenil Presjovem, que reuneix els millors joves músics espanyols, l'Orquestra Juvenil Iberoamericana i l'Orquestra Simfònica Harmonia. En cooperació amb Sir Colin Davis, va fundar la BandArt Orchestra.

Com a director titular de l'OSIB, des de 2014, ha promogut amb èxit el desenvolupament de l'orquestra en diversos aspectes, sobre la base de la seva experiència internacional. Pablo Mielgo ha millorat la qualitat de l'orquestra i els seus programes, ha augmentat les vendes d'entrades i ha desenvolupat la seva xarxa amb actuacions de convidats, programes per a joves i artistes de primer nivell.

Pablo Mielgo

director

esp

Pablo Mielgo, director de orquesta de Madrid, es un ciudadano del mundo con espíritu emprendedor y con una misión: hacer que la música esté al alcance de todos. En la actualidad es director de la Orquesta Sinfónica de las Islas Baleares (OSIB) y ha sido contratado por orquestas de todo el mundo. Estudió en el Conservatorio Real de su ciudad natal, en el Colegio Reina Sofía y en la Escuela de Música del London Guildhall. Además, creó una red de numerosas amistades musicales entre Berlín y Qatar, Lucerne y Los Ángeles, con músicos de renombre que ahora enriquecen los programas de conciertos de la OSIB.

Pablo Mielgo ha sido asistente de directores como James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim y Claudio Abbado. Él dirige regularmente en los grandes escenarios de Europa, como el Wiener Musikverein, en EE. UU, como el Carnegie Hall de Nueva York, en América Latina y en Oriente Medio. Con una estrecha colaboración artística, el madrileño trabaja con orquestas como la Sinfónica de Simón Bolívar, the Arena di Verona y la Filarmónica de Qatar, con artistas como Juan Diego Flórez, las hermanas Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin y Radovan Vlatkovic.

Desde 2005 es director musical y artístico de la Fundación SaludArte, con el objetivo de generar un cambio social a través de la música. Pablo Mielgo lanzó varios acontecimientos musicales de gran reconocimiento internacional, incluyendo el Festival España-Venezuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid me suena", la gira de la Orquesta Juvenil Iberoamericana por España y Estados Unidos, IberOpera y "En vivo, conectando el mundo a través de la música". Colaboró con instituciones como el Teatro Real de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema en Venezuela y la Florida Grand Opera, con artistas de renombre como Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu y Michael Tilson Thomas entre otros.

Pablo Mielgo está especialmente dedicado a la promoción de jóvenes talentos. Desde 2011, el director artístico de la Filarmónica de Medellín se esfuerza para brindar a los jóvenes músicos acceso a la educación musical, independientemente de los ingresos de los padres. Además, el director ha fundado tres orquestas juveniles desde 2003: la Orquesta Juvenil Presjovem, que reúne a los mejores jóvenes músicos españoles, la Orquesta Juvenil Iberoamericana y la Orquesta Sinfónica Armonía. En cooperación con Sir Colin Davis, fundó la BandArt Orchestra.

Como director titular de la OSIB desde 2014, ha promovido con éxito el desarrollo de la orquesta en varios aspectos, sobre la base de su experiencia internacional. Pablo Mielgo ha mejorado la calidad de la orquesta y sus programas, ha aumentado las ventas de entradas y ha desarrollando su red con actuaciones de invitados, programas para jóvenes y artistas de primer nivel.

Pablo Mielgo

conductor

eng

Pablo Mielgo, a conductor from Madrid, is a true world citizen with an entrepreneurial spirit and the mission to make music accessible to everyone: the agile chief of the Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) was immediately engaged by orchestras around the world after his studies at the Royal Conservatory of his hometown, the Reina Sofia School and the London Guildhall School of Music. Moreover, he created a network of numerous musical friendships between Berlin and Qatar, Lucerne and Los Angeles, with renowned musicians, who are now enriching the OSIB concert programs.

Pablo Mielgo has assisted conductors such as James Conlon, Jesus Lopez Cobos, Daniel Barenboim and Claudio Abbado. He regularly conducts on the great stages of Europe such as the Wiener Musikverein, the USA such as Carnegie Hall New York, Latin America and the Middle East. In close artistic collaboration, the Madrilenian works with orchestras such as the Simon Bolívar Symphony, the Arena di Verona and the Qatar Philharmonic as well as with artists such as Juan Diego Florez, the Labeque sisters, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin and Radovan Vlatkovic.

Since 2005 he has been the musical and artistic director of the SaludArte Foundation, which aims to bring about social change through music. Pablo Mielgo launched several musical events with great international acclaim including the Festival España-Venezuela, the International Music Festival of Madrid “Madrid me suena”, the tour of the Ibero-American Youth Orchestra through Spain and the USA, IberOpera as well as “Live, connecting the world through music”. He collaborated with institutions such as the Teatro Real Madrid, the Miami New World Symphony, El Sistema in Venezuela and the Florida Grand Opera, as well as with renowned artists, Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu, and Michael Tilson Thomas among others.

Pablo Mielgo is especially dedicated to the promotion of young talents. Since 2011 the co-artistic director of the Medellín Philharmonic Academy strives to give young musicians access to musical education regardless of parental income. Furthermore, the conductor has founded three youth orchestras since 2003: the Presjovem Youth Orchestra bringing together the best young Spanish musicians, the Iberoamerican Youth Orchestra and the Harmonia Symphony Orchestra. In cooperation with Sir Colin Davis, he founded the BandArt Orchestra.

As chief conductor of the OSIB since 2014, he has promoted the orchestra’s development in several aspects successfully on the basis of his international experience: Pablo Mielgo has improved the quality of the orchestra and its programs, increased ticket sales and developed his network with guest performances, youth programs and first-rate artists.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. La història de l'orquestra es remunta a l'any 1946, any en què es va crear l'Orquestra Simfònica de Mallorca, el primer director de la qual va ser el mestre coreà Eaktay-Ahn. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

La Simfònica compta amb un segell discogràfic que li permet distribuir els seus enregistraments per diferents plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre d'altres. En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consejo de Mallorca. La historia de la orquesta se remonta al año 1946, año en el que se creó la Orquesta Sinfónica de Mallorca, cuyo primer director fue el maestro coreano Eaktay-Ahn. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'arxiduc de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

La Sinfónica cuenta con un sello discográfico que le permite distribuir sus grabaciones por diferentes plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre otros. En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. The history of the orchestra dates back to the 1940s, and its first conductor was Korean maestro Eaktay-Ahn. Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014.

Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, *L'Arxiduc*, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva.

Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across a number of music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Google Play Music, among others. The new headquarters of the OSIB are currently under construction. Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Propers concerts

Maig

**#7 CICLE
AUDITORIUM DE
PALMA**

2 maig
20.00 h

**Concert per a piano, R. Schumann
Simfonia núm. 15, D. Xostakóvitx**

Alexandra Dovgan, piano

Acadèmia Simfònica

Pablo Mielgo, director

**#8 CICLE
AUDITORIUM DE
PALMA**

9 MAIG
20.00 h

**Simfonia núm. 36, K. 425, W. A. Mozart
Danses Simfòniques, S. Rackhmàninov**

Joshua Weilerstein, director

**ÒPERA
TEATRE
PRINCIPAL
DE PALMA**

22 MAIG
20.00 h

Romeo et Juliette, Ch. Gounod

Franck Villard, director

24 MAIG
20.00 h

26 MAIG
18.00 h

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros (Interí)
Cristina Sánchez (Interí)

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Benjamin Payen (interí)

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Samuel Sedano (Interí)

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Ibolya Rózsás, ajudant de solista
Felipe Temes
Manuela Torres
Llorenç Rosal
Leila El Charef (Interí)

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafranski, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Carlos Fortea, ajudant de solista

CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Andreu Carbonell, ajudant de solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de dolista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

David Montoya, solista (Interí)

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

REFORÇOS

Íñigo Ocón, trompeta
Sabela Castro, percussió
Vicent Català, percussió
Assumpció Janer, arpa
Jaume Tomàs, celesta

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració

Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical

Gloria Grati, secretaria tècnica

Juan Ramon Garcia, faristoler

Maria del Mar Furió, serveis artístics

Aina Gayart, auxiliar

Francisca Pallicer, auxiliar

Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts

María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports

Bartomeu Riera, director adjunt IEB

Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

Teatre Principal

CASTELL SON CLARET

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

G CONSELLERIA
O TURISME, CULTURA
I ESPORTS
B
/

AETIB
AGÈNCIA D'ESTRATÈGIA
TURÍSTICA ILLES BALEARS

El Corte Inglés